

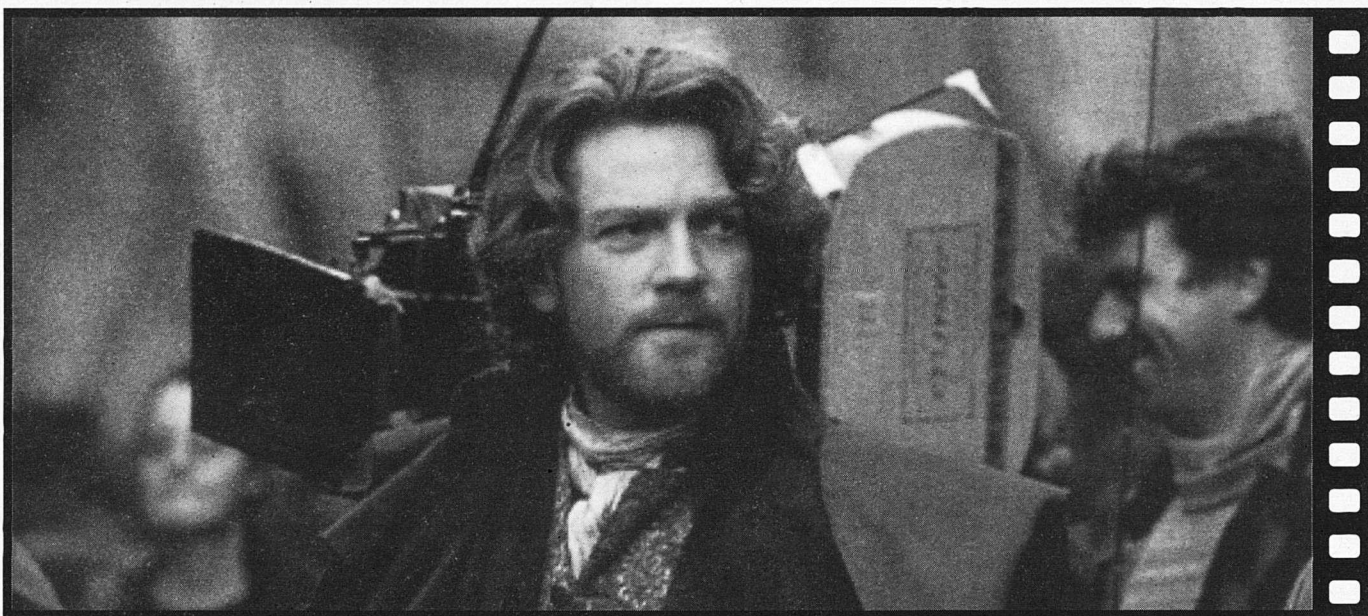
Kenneth Brannagh, o el gust pel melodrama

Joan Obrador

Quina distància existeix entre el melodrama de qualitat i el melodrama insuls que, a pesar d'intentar-ho per tots els mitjans, és incapaç de provocar la desitjada catarsi? Tal vegada aquesta és la distància que separa les produccions shakespearianes d'en Kenneth Brannagh, *Enrique V* i *Mucho ruido y pocas nueces*, de la seva darrera pel·lícula *Frankenstein* de Mary Shelley. No hi ha dubte que en tots tres films Brannagh explota les seves indiscutibles capacitats melodramàtiques, tan apropiades pel monòleg teatral o pel primer pla cinematogràfic. Hi ha mo-

fat injust!. Si hi afegim que aquest Frankenstein té al darrera tot el potencial econòmic de Hollywood —això fa que els aspectes formals de la pel·lícula siguin especialment destacables—, ¿no hauríem d'esperar que tingués més força que les adaptacions de les obres teatrals? I, a pesar de tot, et pot deixar completament fred. Ens hauríem de demanar la causa d'aquesta aparent contradicció.

El primer que salta a la vista és que les obres de Shakespeare, tan clàssiques com són, foren novedoses pel públic, mentre que la novel·la de Shelley s'ha portat al cel·luloide en nombroses ocasions. Així, la temàtica frankensteniana ha perdut el caire aterridor que va tenir el segle passat: és impossible reconstruir un ésser humà a partir de cadàvers; però ¿no suposen un engany al destí, una certa immortalitat, els transplants que reben els malalts terminals per milers? Avui dia les modernes tècniques quirúrgiques semblen un joc de nins. Shakespeare, al contrari, reflexiona sobre els sentiments perennes dins la natura humana: el poder, la lleialtat, la traïció, l'ambició, el deure, el desig, l'amor... Per altra, les adaptacions cinematogràfiques dels textos teatrals tenen una virtut absent en el nou Frankenstein: en tots dos films se situa l'espectador o bé en un lloc llunyà en el temps

KENNETH BRANNAGH

ments d'Enric V que et posen la pell de vellut, inclús et pots sentir identificat amb la grandiositat que suposa la peregrina idea de conquerir tota França amb un parell de cents d'hommes. A *Mucho ruido y pocas nueces* els lluitants de l'actor es complementen amb els magnífics diàlegs, plens d'equívocs, que manté amb Emma Thompson. Aparentment, a la seva darrera producció trobem els mateixos elements: l'obra de Shelley és molt apropiada perquè el protagonista increpi la divinitat pel seu tràgic destí o implori la seva estimada que mai l'abandoni. Quina capacitat té Brannagh per mostrar les eternes qüestions que ens subjuguen! Per plorar davant del

i l'espai, una masia renaixentista italiana és ideal per mostrar el divertiment d'amor i gelosia que es desenvolupa a *Mucho ruido y...*, o bé en un passat històric tan remot que arriba a ser mític, només concebible darrere les bambolines d'un vell teatre. L'inici d'*Enrique V*, quan el narrador s'endinda per l'escenari sortint a les costes britàniques, és simplement magesuós. Altrament, la literalitat de *Frankenstein* de Mary Shelley fa que l'espectador no es cregui en cap moment la història. Tot plegat fa que el monstre creat pel «Doctor Frankenstein», més que espantar, provoqui la hilaritat de l'espectador.